

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobkyně

DF Royal s.r.o., IČO: 093 06 285
se sídlem Orebitská 633/13, 130 00 Praha 3
zastoupena Mgr. Janem Sýkorou, advokátem
se sídlem Chebská 355/49, Dvory, 360 06 Karlovy Vary

proti

žalovanému

Ministerstvo životního prostředí
se sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2024, č. j. MZP/2024/220/556

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobkyně brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2024, č. j. MZP/2024/220/556 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Ústí nad Labem (dále také jako „prvostupňový orgán“ nebo „ČIŽP“) ze dne 27. 4. 2023, č. j. ČIŽP/44/2023/3316 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání přestupku podle ustanovení § 88 odst. 1 písm. i) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“). Tohoto přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že v první polovině roku 2022, přinejmenším v období od 15. 2. 2022 do 25. 7. 2022, iniciovala, prováděla a kontrolovala stavební práce a terénní úpravy na pozemcích p.č. X v k.ú. XA a okolních v k.ú. XB a XC, v rámci nichž došlo mimo jiné k úpravě koryta bezejmenného významného krajinného prvku vodního toku LBP 03 od XB přes XC r. IDVT 10235958, obnově částí jeho zatrubnění, výstavbě tří tůní v jeho nivě (rovněž významný krajinný prvek, z nichž dvě jsou na vodní tok též napojeny a dalším terénním úpravám v nivě toku na p.p.č. XA v k.ú. XA a dále ke stržení drnu a vrchní vrstvy zeminy v nivě vodního toku IDVT 10235958 na rozloze cca 1 000 m² na p.p.č. XB v k.ú. XC, přičemž k výše popsanému jednání žalobkyně užila společnost Cristina s.r.o., IČO: 52913457, se sídlem Tallerova 4, 811 02 Bratislava – Staré Město (dále jen „Cristina s.r.o.“).

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně nejprve uvádí, že žádné stavební práce či terénní úpravy neiniciovala, neprováděla, neřídila či nekontrolovala. Tento závěr správních orgánů považuje za nepřezkoumatelný a vyvrácený. Pozemky, na kterých mělo k zásahům docházet, jsou v nájmu společnosti Cristina s.r.o. Tato společnost měla práce provádět na základě vlastního uvážení, žalobkyně se stavebními a terénními pracemi nemá nic společného. Správní orgány podle žalobkyně konstruuji fikci, která nemá oporu ve spisech.
4. Skutečnost, že práce provádí výlučně společnost Cristina s.r.o., byla prokázána listinnými důkazy i výsledkem O. H., jednatele společnosti Cristina s.r.o. Ten sice odmítl vypovídat, ale současně učinil do protokolu prohlášení, že potvrzuje všechny předložené smlouvy a jeho předchozí písemná prohlášení, ve kterých potvrdil, že společnost Cristina s.r.o. má předmětné pozemky v nájmu, stavební a terénní práce na nich provádí v souladu se zákonem a na vlastní odpovědnost.
5. Žalobkyně dále odmítá, že nájemní smlouvy mezi ní a společností Cristina jsou simulovaným právním jednáním. Existence nájemního vztahu byla prokázána nájemní smlouvou, potvrzením žalobkyně i jednatelem společnosti Cristina s.r.o. Spekulace správních orgánů o podnikatelském záměru nájemce na předmětných pozemcích dokládají, že se správní orgány snaží za každou cenu žalobkyni uznat vinnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

6. Žalobkyně předložila ČIŽP výpis z obchodního rejstříku Slovenské republiky, z něhož vyplývá, že společnost Cristina s.r.o. je fungující obchodní společností se základním kapitálem 5 000 € a předmětem podnikání je kromě jiného uskutečňování staveb a jejich změn, inženýrská činnost či „Poľnohospodárstvo a lesníctvo včítane predaja nespracovaných poľnohospodárskych a lesných výrobkov za účelom spracovania alebo ďalšieho predaja“. Společnost Cristina s.r.o. bude vydělávat nemalé prostředky provozováním farmového chovu a prodejem produktů z tohoto chovu.
7. Skutečnost, že se pan P. D. (jednatel žalobkyně) dostavil dne 15. 2. 2022 k místnímu šetření, není důkazem o tom, že by žalobkyně práce iniciovala a prováděla. Šetření se zúčastnil jako statutární zástupce žalobkyně, který byl a je vlastníkem pozemků. V žádném případě však z jeho účasti nelze učinit závěr o tom, že by předmětné práce iniciovala žalobkyně. Žalobkyně přitom nepopírá, že by o provádění prací nevěděla, byla však v dobré víře, že společnost Cristina s.r.o. postupuje v souladu s právními předpisy.
8. Žalobkyně vždy po společnosti Cristina s.r.o. požadovala dodržování právních předpisů. Může se zdát, že společnost Cristina s.r.o. při provádění prací porušila své povinnosti, to však nemůže jít k tíži žalobkyně. Společnost Cristina s.r.o. však jedná s příslušnými orgány a podává žádosti, k čemuž žalobkyně odkazuje na žádost o dodatečné povolení zatrubnění na pozemku p.č. XA v k.ú. XA, kterou společnost Cristina s.r.o. podala u Magistrátu města Karlovy Vary, Úřadu územního plánování a stavebního úřadu. Společnost Cristina s.r.o. tedy sama jedná s úřady a zajišťuje si inženýrskou činnost.
9. Žalovaný a ČIŽP v obou rozhodnutích uvádějí, že stavební práce a terénní úpravy měly být prováděny na pozemcích p.č. XA v k.ú. XA a okolních v k.ú. XB a XC. V této části je výrok prvostupňového rozhodnutí zcela nepřezkoumatelný, neboť není zřejmé, na jakých pozemcích mělo vůbec dojít k tvrzenému zásahu do krajinného prvku. Byť na tuto skutečnost žalobkyně upozornila již ve svém odvolání, žalovaný se touto námitkou fakticky nezabýval.
10. Rozhodnutí jsou nepřezkoumatelná i z dalších důvodů. Správní orgány uvádí, že k zásahu došlo bez potřebných stanovisek a povolení dotčených orgánů, z rozhodnutí však není vůbec zřejmé, o jaká povolení či stanoviska by mělo jít.
11. Žalobkyně dále namítá, že závěr prvostupňového orgánu, že v rámci prováděných prací došlo mimo jiné k úpravě koryta bezejmenného významného krajinného prvku vodního toku LBP 03 od XB přes XD r. IDVT 10235958, obnově částí jeho zatrubnění, výstavbě tří tůň, z nichž dvě jsou na vodní tok též napojeny a dalším terénním úpravám v nivě toku na p.p.č. XA v k.ú. XA a dále ke stržení drnu a vrchní vrstvy zeminy v nivě vodního toku IDVT 10235958 na rozloze cca 1 000 m² na p.p.č XB v k.ú. XC, nemá oporu v dokazování, a žalovaný tento závěr převzal.
12. Pokud správní orgány tvrdí, že v předmětném období měla být vytvořena 3 vodní díla/tůně, tak i tento závěr je v rozporu se samotným zjištěním ČIŽP, která v prvostupňovém rozhodnutí tvrdí, že v době, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku, již minimálně jedna tůň existovala.
13. Dále žalobkyně uvádí, že k závěru o odpovědnosti za přestupek podle § 88 odst. 1 písm. i) ZOPK musí být mimo další předpoklady (protiprávního jednání se dopustil obviněný při výkonu podnikatelské činnosti, svým jednáním zasáhl do významného krajinného prvku, jednání uskutečnil bez souhlasu orgánu ochrany přírody) splněna také podmínka, že jde o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zásah škodlivý. Tuto škodlivost musí prokázat a v rozhodnutí odůvodnit správní orgány (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2004, č. j. 6 A 144/2002–29, nebo ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 As 94/2008 - 53). V této věci přitom podle žalobkyně nebylo doposud vůbec zjištěno, že by došlo k zásahu do významného krajinného prvku, popřípadě, že by k němu došlo v rozsahu tvrzeném ČIŽP, a že by šlo o zásah škodlivý. Z rozhodnutí správních orgánů ani ze stanoviska AOPK žádný takový závěr nevyplývá.

14. K tomuto žalobkyně dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2004, č. j. 6 A 144/2002-49 , v němž Nejvyšší správní soud ve vztahu k přestupku podle § 88 odst. 1 písm. i) ZOPK uzavřel, že „.... *provede-li fyzická osoba při výkonu podnikatelské činnosti zásah do významného krajinného prvku [§ 3 písm. b) zákona ČNR č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny] bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody (§ 4 odst. 2 téhož zákona), jde o zásah protiprávní; nelze však bez dalšího vycházet z toho, že jde i o zásah škodlivý, za který je možno uložit pokutu [§ 88 odst. 1 písm. i) téhož zákona]. Škodlivost zásahu musí být prokázána a v rozhodnutí správního orgánu odůvodněna.*“
15. Svědek O. H. k této otázce navíc předložil za společnost Cristina s.r.o. ČIŽP dokument označený jako „biologické hodnocení lokality v XB“, ze kterého je zřejmé, že by k žádnému škodlivému ohrožení nemělo dojít. Toto stanovisko bylo zpracováno Mgr. M. G., který dlouhodobě spolupracuje právě s AOPK. Žalovaný toto stanovisko (biologické hodnocení) zmiňuje na str. 5 odůvodnění napadeného rozhodnutí, nicméně s jeho závěry a obsahem se nikterak nevypořádal. ČIŽP potom v prvostupňovém rozhodnutí sporuje odbornost Mgr. G., nicméně jeho závěry nevyvrací a nespornuje.
16. Podle žalobkyně není možné, aby se předmětného přestupku bylo možné dopustit prostřednictvím třetího subjektu, který má svou vlastní subjektivitu a odpovědnost za případné spáchání přestupku. Jak žalovaný, tak předtím i ČIŽP tak měli dle názoru žalobkyně řízení o přestupku zastavit a zahájit řízení o přestupku se společností Cristina s.r.o. Není možné, aby se jednoho a téhož přestupku dopustili dva samostatné, fakticky na sobě zcela nezávislé subjekty, tak, jak to konstruují napadená rozhodnutí.
17. Žalobkyně dále namítá, že nelze dojít k závěru o naplnění skutkové podstaty přestupku, a to zejména v otázce zavinění za přestupek coby subjektivní stránky daného přestupku. Stejně tak nemohlo dojít popsáním skutkem k naplnění znaků objektivní stránky přestupku. Neexistuje prokázání konkrétního jednání žalobkyně, nebyla prokázána protiprávnost jednání žalobkyně a nebyla prokázána žádná žádná příčinná souvislost mezi konkrétním jednáním žalobkyně a tvrzenými následky. Ze samotného popisu skutku je zjevná rozpornost, kdy správní orgány na jednu stranu tvrdí, že práce prováděla žalobkyně, ale současně tvrdí, že práce prováděla společnost Cristina s.r.o.
18. Z jazykového výkladu § 88 odst. 1 písm. i) ZOPK je zřejmé, že se tohoto přestupku může dopustit osoba, která škodlivý zásah provádí. Touto osobou je v daném případě nesporně společnost Cristina s.r.o., což vyplývá i z části popisu skutku. Iniciováním či kontrolou prací, byť i v této části žalobkyně popírá, že by takovou aktivitu vyvíjela, se nelze předmětného přestupku dopustit. Lze tak učinit pouze prováděním prací, a jelikož žalobkyně žádné práce neprováděla, žádného přestupku se ani nemohla dopustit.
19. Žalobkyně závěrem poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 01. 2004, č. j. 7 A 156/2000-154, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokutu podle § 88 odst. 1 písm. c) ZOPK lze uložit jen té osobě, u níž bude spolehlivě prokázáno, že se dopustila protiprávního jednání, tj. poškodila nebo zničila bez povolení dřevinu nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

skupinu dřevin. Pokud správní orgány neodstranily pochybnosti ohledně určení sankčně odpovědného subjektu, nelze pokutu bez dalšího uložit jen jednomu ze subjektů přicházejících v úvahu. V kontextu tohoto rozhodnutí nelze než uzavřít, že žalovaný ani ČIŽP neodstranily pochybnosti ohledně určení sankčně odpovědného subjektu. Dále žalobkyně namítá, že za daného skutkového a důkazního stavu věci měla být aplikována zásada *in dubio pro reo*.

20. Žalobkyně shledává nezákonnost napadených rozhodnutí i v otázce uložené pokuty, neboť pokuta ve výši 200 000,00 Kč je zcela zjevně nepřiměřená. Žalobkyně opakuje své argumenty, které vznášela již v odvolání, podle nichž ČIŽP kladla žalobkyni k tíži skutečnost, že pan P. D. je jednatelem dalších společností podnikajících v oblasti životního prostředí, a dále uváděla, že žalobkyně nikdy v minulosti nebyla trestána, a tak uložení pokuty ve výši statisíců je likvidační a nezákonné. S těmito argumenty se však žalovaný podle žalobkyně nevypořádal. Žalobkyně přitom poskytovala součinnost a řízení nemařila. V uvedených případech je dle žalobkyně standardní ukládání pokut maximálně v desítkách tisíc korun.
21. Žalobkyně tak navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k novému projednání.
22. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 8. 7. 2024 uvedl, že žalobkyně pouze opakuje námitky, které již uplatnila odvolacím řízením, které žalovaný řádně vypořádal, a také opakuje námitky, které již vznášela v průběhu správního řízení vedeném ČIŽP. Žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí, ve kterém uvedl: „...dle sdělení jednatele P. D. (...), který se k šetření konaném dne 15. 2. 2022 (...) v jeho průběhu připojil, je zamýšlena ještě výstavba dalších dvou menších tůní vedle již zbudované. ČIŽP dále zaznamenala, že pokračují též práce na okolních pozemcích, především p. p. č. XE a XF v k. ú. XB, p. p. č. XG a též XH (rybník) v k. ú. XC, kde se nachází deponie materiálu včetně menšího množství odpadu a probíhají zde povrchové terénní úpravy (...). Podle p. D. je vše děláno s ohledem na ochranu přírody na základě odborně zpracované studie, výstavba tůní byla údajně hlášena na stavební úřad v Nové Roli a vodoprávní úřad Magistrátu města Karlovy Vary, stejně jako plánované rozšíření zátopy Malého lesního rybníka, které má proběhnout ještě během jara letošního roku. Obecně prý mají být práce dokončeny a pozemky uklizeny během několika měsíců.“
23. Žalovaný k tomu dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že zásahy byly provedeny bez příslušných povolení a stanovisek, které žalobkyně v průběhu správního řízení nedoložila. Žalovaný v napadeném rozhodnutí také uvedl, že je záměr realizován na základě „biologického průzkumu“, který je však velmi strohý. Chybí v něm např. charakteristika a umístění záměru, uvedení prvků chráněných ZOPK, metodika biologického průzkumu, detailní údaje o výsledcích průzkumu, výčet dotčených zájmů chráněných ZOPK, a navržená kompenzační opatření ke zmírnění vlivu záměru na dotčenou lokalitu. Biologické hodnocení je tedy zcela nedostatečně a nekvalitně zpracované. Žalovaný také v napadeném rozhodnutí uvedl, že se žalobkyní bylo jednáno jako se stavebníkem i ze strany dalších příslušných správních orgánů, což je zřejmé z obsahu spisového materiálu.
24. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že ČIŽP ve svém rozhodnutí „hodnotila obě smlouvy k nájmu pozemků (...) jako simulované právní jednání, (...) neboť hlavní účel situace navozené odvolatelem je třeba hledat na základě skutečného obsahu jím provedených úkonů, objektivního stavu a učiněných zjištění, přičemž je možné vycházet i z tvrzených právních, hospodářských nebo personálních vztahů mezi odvolatelem a společností Cristina, které se ČIŽP

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

snažila rozkrýt.“ Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále dodal, že byl „...záměr proveden bez příslušných povolení a stanovisek dotčených orgánů státní správy, přičemž tuto činnost organizoval, řídil a kontroloval p. D., který byl rovněž přítomen u většiny místních šetření. Během těchto šetření p. D. neinformoval ČIŽP o tom, že předmětné pozemky pronajímá jinému subjektu a vždy vystupoval jako jejich vlastník (...).“ Žalovaný dále uvádí, že žalobkyně na základě dotazů ČIŽP uvedla společnost, která má zrušené oprávnění podnikat, přičemž ani dříve nebyla jejím předmětem podnikání stavební či obdobná činnost. Současně žalobkyně neuvedla jméno společnosti, která nedovolené činnosti realizuje.

25. Žalovaný odmítá námitku žalobkyně, že práce na dotčených pozemcích provádí výlučně společnost Cristina s.r.o., kdy tato skutečnost měla být prokázána nejen listinnými důkazy, ale fakticky i výslechem O. H., jednatele společnosti Cristina s.r.o., který odmítl vypovídat, ale v prohlášení potvrdil všechny předložené smlouvy. Žalovaný uvádí, že v souladu se zásadami právní jistoty a legitimního očekávání ČIŽP poskytla jak žalobkyni, tak i společnosti Cristina s.r.o. prostor, aby objasnily faktický smysl a účel jejich údajných smluvních vztahů a ekonomické činnosti. Oba subjekty přesto neuvedly žádné objektivní skutečnosti a důkazy, proč by jimi prováděné úkony měly být posuzovány v intencích běžných podnikatelských cílů. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal, že se ČIŽP snažila získat potřebná vyjádření žalobkyně i společnosti Cristina s.r.o., jakož i výpověď p. H. Současně s tím ČIŽP vyzývala žalobkyni, aby předložila požadované dokumenty. V této souvislosti žalovaný odkazuje na daňovou judikaturu, dle níž je zapotřebí rozlišovat rovinu formální od roviny faktické, v níž je třeba sledovat mimo jiné pravý smysl a účel aktivit.
26. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že role společnosti Cristina s.r.o. spočívá ve fiktivní činnosti subjektu, který má předstírat, že je na rozdíl od žalobkyně pachatelem protiprávního jednání, aby tak pomohla jeho vyvinění, a je tedy ve smyslu trestněprávní terminologie účastníkem protiprávního jednání, pomocníkem, který má, s ohledem na zásadu akcesority účastenství, usnadnit činnost pachateli protiprávního jednání. Společnost Cristina s.r.o. není spolupachatelem nezákonného jednání ve smyslu § 11 odst. 2 přestupkového zákona, ale pomocníkem.
27. Dále žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že teprve při kontrole provedené dne 25. 7. 2022 se ČIŽP dověděla, že předmětné protiprávní aktivity nevykonává odvolatel, ale údajně třetí subjekt. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že je nelogické, aby poživatelé užitků z úprav pozemků byl někdo jiný než jejich pronajímatel, tedy žalobkyně. Jen stěží lze totiž uvěřit, že by si společnost Cristina s.r.o. pronajala pozemky, na nichž provede nákladné úpravy na vlastní náklady, za tento pronájem pronajímateli zaplatí peníze ve formě ročního nájmu splatného každoročně o rok, přičemž užitek z těchto úprav bude mít pronajímatel, aniž by to pro nájemce představovalo objektivně smysluplnou ekonomickou činnost.
28. Žalovaný dále uvedl, že je v obou nájemních smlouvách pozoruhodně upraven rozsah vzájemných práv a povinností smluvních stran, a to zejména s přihlédnutím ke konstrukci odpovědnosti nájemce. Podle obsahu smluvních ujednání je nájemce na předmětných nemovitostech oprávněn provádět nevratné a nepochybně nákladné terénní a stavební úpravy na svůj náklad, přičemž ručí za veškeré škody, které vzniknou v souvislosti s porušením právních předpisů, aniž mu bylo současně pronajímatelem smluvně garantováno, jakým způsobem a za jakých podmínek budou ze strany pronajímatele saturovány nájemcem provedené investice do zhodnocení majetku pronajímatele poté, kdy

dojde ke skončení údajného nájmu. Přitom z obsahu smluvních ujednání zjevně plyne vědomí obou smluvních stran, že k provádění takových činností na vrub nájemce má dojít: „...zavazuje, že v případě provádění jakýkoliv takových úprav bude postupovat v souladu s příslušnými právními předpisy, zejména potom v souladu se stavebně-právními předpisy, právními předpisy týkajícími se bezpečnosti práce, životního prostředí, nakládání s odpady, jakož i v souladu se všemi dalšími veřejnoprávními předpisy a zákony.“ Přestože se nájemce: „...zavázal zajistit si na vlastní náklady veškerá povolení, která jsou potřebná pro provádění takových prací...“, taková povolení nedoložil a nejsou tedy ani obsahem spisového materiálu.

29. K žalobní námitce, že společnost Cristina s.r.o. samostatně jedná, uvedl žalovaný, že i tuto námitku vypořádal, k čemuž cituje z napadeného rozhodnutí: „Ze spisového materiálu vyplývá, že společnost Cristina podala pouze jednu žádost, a to o dodatečné povolení stavby zatrubnění provedeného na pronajatém pozemku p. p. č. XA v k. ú. XA v délce cca 12 m. Tato žádost však neobsahuje žádné podrobnosti ani technické údaje stavby. Jedná se o první existující žádost týkající se daných pozemků podanou společností Cristina.“
30. K námitce týkající se vymezení lokality žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že „ČIŽP v napadeném rozhodnutí popsala a vymezila dotčenou lokalitu. ČIŽP v napadeném rozhodnutí dále popsala, že pozemky p. p. č. XA v k. ú. XA a okolní p. p. č. XE a XF v k. ú. XB a p. p. č. XG a XH v k. ú. XC ve vlastnictví odvolatele, které s přilehlými pozemky p. p. č. XB, p. p. č. XI v k. ú. XC také ve vlastnictví odvolatele, tvoří areál, který bezprostředně přiléhá k nemovitostem p. p. č. XJ a st. p. XA s rodinným domem č. p. XK a p. p. č. XL a p. st. č. XB s rodinným domem č. p. XM také ve vlastnictví odvolatele, ve kterém je k trvalému pobytu hlášen p. D. V napadeném rozhodnutí je také uveden další popis dotčených lokalit včetně rozsahu jejich narušení. ČIŽP v napadeném rozhodnutí uvedla, že práce byly zahájeny na přelomu roku 2020 a 2021 a po etapách pokračují do současnosti, přičemž došlo k vybudování malého vodního díla pod hrází Velkého lesního rybníka na p. p. č. XD a XB v k. ú. XC (již řešeno v roce 2021), tří vodních děl/tůň na p. p. č. XA v k. ú. XA, úpravě koryta a nivy bezejmenného vodního toku LBP 03 od XB přes XD r. IDVT 10235958 procházejícího přes p. p. č. XB, XC, XH v k. ú. XC, XA v k. ú. XA a XF v k. ú. XB, narušení půdního povrchu v převážné části pozemku p. p. č. XA v k. ú. XA, stržení drnu a skrývce vrchní vrstvy zeminy na p. p. č. XB v k. ú. XC, opevnění břehů Malého lesního rybníka (zřejmě již před rokem 2019), výstavbě valu na hranici pozemku p. p. č. XA (podél silnice č. X).“
31. K námitce absentujících povolení v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že „realizované zásahy odvolatel provedl bez stavebního povolení, bez potřebných vyjádření, stanovisek a povolení dotčených orgánů, což je také ve spise doloženo informacemi od příslušných dotčených orgánů, které ČIŽP kontaktovala. ČIŽP vedla s odvolatelem správní řízení pro porušení § 4 odst. 2 ZOPK tedy za realizaci zásahu, který by mohl vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody, což je v napadeném rozhodnutí jednoznačně specifikováno. Absence dalších povolení a podkladů z hlediska ochrany přírody a krajiny (tedy výjimky z ochrany zvláště chráněných druhů dle § 56 ZOPK a hodnocení vlivů dle § 67 ZOPK) ČIŽP popsala v napadeném rozhodnutí na str. 20-21. V rámci řízení o přestupku ČIŽP konstatovala i absenci povolení z hlediska stavebního, vodohospodářského, ochrany ZPF, popř. dalších, avšak jejich právní dopady však nespádají do kompetence ČIŽP a daná řízení neslouží k tíži odvolatele, ale měla by být předmětem samostatných řízení příslušných orgánů.“

32. Ohledně námitky týkající se specifikace zásahů odkazuje žalovaný na pasáž napadeného rozhodnutí, kde uvedl: „Uvedené zásahy ČIŽP popsala v napadeném rozhodnutí na str. 5 a 6. Provedené zásahy jsou mimo jiné zdokumentovány a doloženy ve spise např. v záznamech z šetření nebo v odborném hodnocení AOPK ČR a patrně jsou také z leteckých snímků. Ze spisu je také zřejmé, že se k zásahům vyjadřoval i p. D. během šetření ČIŽP, který komentoval stavební plány a zmíněné vodohospodářské objekty označil za tůň, přičemž znal jejich konečný počet či věděl podrobnosti o chovu ryb a výskytu druhů v lokalitě. Po celou dobu řízení odvolatel rozpor ve zjištěních ČIŽP ohledně provedených zásahů, jejich druhu a rozsahu nenamítal.“
33. K námitce o počtu tůní a již existující tůni v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl: „V napadeném rozhodnutí ČIŽP popsala 3 tůně, které leží u sebe při silnici č. II/X XA-XB na p. p. č. XA v k. ú. XA, přičemž výstavba jedné z tůní byla zahájena v blíže nezjištěné době před prvním šetřením v únoru roku 2022. Stavba této tůně byla dokončena, spolu s výstavbou dalších dvou tůní a dalšími úpravami a popsány stavebními zásahy na pozemku, až v období jara-léta 2022, tedy v době, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku. Odborné stanovisko AOPK ze 13. 6. 2022 uvádí k této skutečnosti následující: „Činnosti a jejich výsledky, které byly v místě shledány, jsou následující. Jižní část pozemku p. č. XA slouží jako manipulační a skladová plocha pro kamenivo různých frakcí a deponie materiálu. V době šetření 11. května byly na místě i stroje, zřejmě na třídění nebo drcení stavebního materiálu. Travní drn původního biotopu T 1.1 na této ploše byl zcela mechanicky zničen. V jihovýchodním rohu pozemku p. č. XA byly vybudovány dvě vodní nádrže připomínající svým provedením plochy tůní, jelikož byly zahloubené v rostlém terénu bez hrázových těles. V celé břehové linii až na malé úseky zcela západní části břehové čáry byly velmi strmé břehy v odhadovaném sklonu 1:2 - 1:2 s opevněním kamenným skládaným tarasem, zbylé části sypaným drceným kamenivem (žula). Jižní tůň v době šetření 10. 3. byla neopevněna (ve výstavbě). V době šetření 11. května již byla s podobnými stavebními úpravami jako nádrž položená výše. Dále bylo zjištěno masivní kamenné opevnění dotčené části vodního toku (IDVT 10235958).“
34. Pokud jde o námitku o nemožnosti dopustit se přestupku prostřednictvím společnosti Cristina s.r.o., uvedl k ní žalovaný v napadeném rozhodnutí, že ČIŽP ve svém rozhodnutí „popsala roli společnosti Cristina jako fiktivní činnost subjektu, který má předstírat, že je na rozdíl od odvolatele pachatelem protiprávního jednání, aby tak pomohla jeho vyvinění a je tedy ve smyslu trestně právní terminologie účastníkem protiprávního jednání, pomocníkem, který má, s ohledem na zásadu akcesority účastenství [JELÍNEK, Jiří. Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část. 2. vyd. Praha: Leges, 2010, s. 287 Student (Leges). ISBN 978-80-87212-49-3.] usnadnit činnost pachatele protiprávního jednání.“
35. Pokud jde o žalobní námitku týkající se působení pana Ing. P. D. v představenstvu dalších společností, uvádí žalovaný, že tuto skutečnost on ani ČIŽP žalovanému k tíži nekladl.

III.

Posouzení žaloby

36. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí podle § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vady napadeného rozhodnutí, ke kterým by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud u napadeného

rozhodnutí neshledal. Ve věci soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s., neboť žalobkyně ve svém sdělení ze dne 16. 7. 2024 s rozhodnutím bez jednání souhlasila. Žalovaný k výzvě soudu nesdělil, že na nařízení jednání trvá, a proto soud ve smyslu věty druhé § 51 odst. 1 s. ř. s. má za to, že žalovaný s rozhodnutím bez jednání souhlasil.

37. Úvodem soud musí konstatovat, že žalobkyně ve své žalobě fakticky pouze opakuje námitky, které již vznášela v průběhu správního řízení, především v jejím odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom pouhé zopakování odvolacích námitek ve správní žalobě podstatně snižuje žalobcovy šance na úspěch. Takto se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v bodě 16 rozsudku z 23. 4. 2020, č. j. 7 Afs 440/2018 - 63, dle kterého *„žalobní body mají primárně směřovat proti napadenému rozhodnutí (tj. rozhodnutí o odvolání) a jeho důvodům. Pokud odvolací orgán uplatněné námitky dostatečně vypořádá a žalobkyně je v žalobě pouze zopakuje, aniž by na důvody rozhodnutí o odvolání reagoval, podstatně tím snižuje své šance na úspěch, neboť soud za něj nemůže domýšlet další argumenty.“*
38. S tím souvisí i další ustálená judikatura kasačního soudu, dle níž *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se soubhlasnou poznámkou“* (rozsudek NSS z 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, 1350/2007 Sb. NSS).
39. Pokud žalobkyně označuje za nepřezkoumatelný závěr správních orgánů, že žalobkyně iniciovala, řídila a kontrolovala předmětné stavební a terénní práce, nemůže soud takové žalobní námitce přisvědčit. Správní orgány srozumitelně popsaly postup a úvahy, které je vedly k závěru o odpovědnosti žalobkyně, jakož i důvody, pro které považovaly žalobkyni za toho, kdo inicioval a fakticky rozhodoval o předmětných stavebních pracích (srov. například str. 4-5 prvostupňového rozhodnutí). V žádném případě pak soud nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že správní orgány konstruují fikci, která by neměla oporu ve spisech.
40. Tvrdí-li žalobkyně, že skutečnost, že práce provádí výlučně společnost Cristina s.r.o., měla být prokázána výsledkem pana O. H., jednatele společnosti Cristina s. r. o., uvádí k tomu soud, že si žalobkyně protirečí, když zároveň uvádí, že pan O. H. odmítl vypovídat. Soud přitom ve shodě s žalovaným souhlasí, že prohlášení pana O. H. o tom, že potvrzuje všechny předložené smlouvy a jeho předchozí písemná prohlášení, ve kterých potvrdil, že společnost Cristina s.r.o. má předmětné pozemky v nájmu, stavební a terénní práce na nich provádí v souladu se zákonem a na vlastní odpovědnost, nemůže nahradit výslech či ostatní důkazy, na základě kterých správní orgány dospěly k závěru o propojenosti a vazbách mezi žalobkyní a společností Cristina s. r. o. Pouhé prohlášení o tom, že jednatel společnosti potvrzuje nájemní smlouvy, nemůže popřít či vyvrátit objektivně zřejmou skutečnost, že smlouvy jsou účelové, a že společnost Cristina s.r.o. zde figurovala jako pomocník, který měl usnadnit vyvinění žalobkyně.
41. Pokud žalobkyně odkazuje na výpis společnosti Cristina s.r.o. z obchodního rejstříku Slovenské republiky, soudu není zřejmé, co by tento výpis měl sám o sobě dokazovat. Samotná skutečnost, že společnost Cristina s.r.o. má v rejstříku uveden určitý předmět

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

podnikání, totiž neznamená, že jedná samostatně a bez jakékoliv vazby na žalobkyni. Dále k tomu soud dodává, že žalobkyně na jednu stranu sice namítá, že správní orgány nemohou a nemají spekulovat o podnikatelském záměru či podnikatelském efektu, zároveň však obratem dodává, že společnost Cristina s.r.o. bude vydělávat nemalé prostředky provozováním farmového chovu a prodejem produktů z tohoto chovu. Toto tvrzení žalobkyně je o to rozpornější, když v průběhu správního řízení i v žalobě opakovaně tvrdí, že společnost Cristina s.r.o. jedná a podniká sama a na vlastní odpovědnost a žalobkyně s tím nemá nic společného.

42. Obdobný rozpor nachází soud v žalobní námitce o tom, že z účasti jednatele žalobkyně pana D. na místních šetřeních nelze dovozovat závěr, že by předmětné práce iniciovala žalobkyně, ačkoliv žalobkyně „nepopírá, že by o provádění prací nevěděla, byla však v dobré víře, že společnost Cristina s.r.o. postupuje v souladu s právními předpisy“. Jak vyplývá ze správních rozhodnutí, ČIŽP se o tom, že práce a terénní úpravy nevykonává žalobkyně, ale údajně společnost Cristina s.r.o., dozvěděla až při kontrole provedené dne 25. 7. 2022. Pokud však žalobkyně o provádění prací a roli společnosti Cristina s.r.o. věděla, jak uvádí, není soudu zřejmé, proč by takovou zásadní skutečnost správním orgánům nesdělila od samotného počátku, stojí-li si za závěrem, že společnost Cristina s.r.o. tyto aktivity vykonávala zcela samostatně a bez jakékoliv spojitosti s žalobkyní. Jak přitom dále uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, jednatel žalobkyně pan P. D. v průběhu kontrol disponoval informacemi o stavebních a podnikatelských záměrech nebo časovém harmonogramu prací a terénních úprav. Všechny tyto skutečnosti podle soudu naopak jen dále podporují závěr správních orgánů o tom, že role společnosti Cristina s.r.o. je v dané věci pouze fiktivní.
43. Tvrdí-li žalobkyně, že po společnosti Cristina s.r.o. vždy vyžadovala dodržování právních předpisů, a že společnost Cristina s.r.o. sama jedná s příslušnými orgány a podává žádosti, jedná s úřady a zajišťuje si inženýrskou činnost, nemůže soud této námitce přisvědčit. Žalovaný již tuto námitku vypořádal, k čemuž uvedl, že společnost Cristina s.r.o. podala pouze jedinou žádost o dodatečné stavební povolení, a to navíc žádost nekompletní, která neobsahovala nezbytné podrobnosti a technické údaje.
44. Důvodnou soud neshledal ani námitku o tom, že ze správních rozhodnutí není zřejmé, na jakých pozemcích mělo dojít k zásahu do krajinného prvku. Rovněž tuto námitku žalobkyně vznášela v odvolání a žalovaný ji vypořádal na str. 9-10 napadeného rozhodnutí, přičemž dle soudu je z uvedených pasáží jednoznačně zřejmé, jak dotčenou lokalitu a jednotlivé pozemky správní orgány vymezily.
45. Žalobkyně dále namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu, že správní orgány uvedly, že k zásahu došlo bez potřebných stanovisek a povolení dotčených orgánů, z rozhodnutí však není vůbec zřejmé, o jaká povolení či stanoviska by mělo jít. Ani v tomto případě soud žalobkyni nemůže přisvědčit, neboť uvedenou námitku žalovaný vypořádal na str. 10 napadeného rozhodnutí. Tam výslovně uvedl, že bylo vedeno řízení pro porušení § 4 odst. 2 ZOPK za realizaci zásahu, který by mohl vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku bez závazného stanoviska orgánu ochrany přírody, a dále absentovala výjimka z ochrany zvláště chráněných druhů dle § 56 ZOPK a hodnocení vlivů dle § 67 ZOPK. Žalovaný rovněž poukázal na absenci povolení z hlediska stavebního, vodohospodářského či ochrany zemědělského půdního fondu.

46. Žalobkyně dále namítá, že závěr prvostupňového orgánu, že v rámci prováděných prací došlo mimo jiné k úpravě koryta bezejmenného významného krajinného prvku vodního toku LBP 03 od XB přes XD r. IDVT 10235958, obnově částí jeho zatrubnění, výstavbě tří tůň, z nichž dvě jsou na vodní tok též napojeny a dalším terénním úpravám v nivě toku na p.p.č. XA v k.ú. XA a dále ke stržení drnu a vrchní vrstvy zeminy v nivě vodního toku IDVT 10235958 na rozloze cca 1 000 m² na p.p.č XB v k.ú. XC, nemá oporu v dokazování. Rovněž k této námitce se žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí, konkrétně na str. 10-11. Jak přitom uvedl, uvedené zásahy byly spolehlivě a detailně popsány, což ostatně soud již potvrdil výše v námitce týkající se nedostatečné specifikace pozemků, kde k předmětným zásahům mělo dojít.
47. Žalobkyně dále namítá, že pokud správní orgány tvrdí, že v předmětném období měla být vytvořena 3 vodní díla/tůně, je tento závěr v rozporu se zjištěním ČIŽP, který v prvostupňovém rozhodnutí tvrdí, že v době, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku, již minimálně jedna tůň existovala. Rovněž touto námitkou se žalovaný zabýval na straně 11 napadeného rozhodnutí. Soud přitom ve shodě s žalovaným uvádí, že v prvostupňovém rozhodnutí není obsažen závěr, že by v době spáchání přestupku již jedna tůň existovala. Správní orgány pouze konstatovaly, že stavba jedné z těchto tůní již byla zahájena dříve, a byla dokončena společně s dvěma dalšími předmětnými tůněmi v období jara a léta roku 2022.
48. Soud nemohl přisvědčit ani námitce, že nebyla splněna podmínka, že se jedná o zásah škodlivý. Tuto námitku vypořádala ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí s tím, že škodlivost provedených zásahů ve vztahu k dotčenému významnému krajinnému prvku konstatovala AOPK ČR ve svém stanovisku. Žalovaný tuto námitku o škodlivosti vypořádal na str. 11-12 napadeného rozhodnutí s tím, že detailně odůvodnil, v čem spočívá škodlivost žalobkyní provedených zásahů. Soud tedy konstatuje, že správní orgány ve smyslu žalobkyní odkazované judikatury dostaly své povinnosti a řádně škodlivost jednání žalobkyně odůvodnily. V této souvislosti také soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2024, č. j. 10 As 268/2022-39, v němž právě ve vztahu k přestupku podle § 88 odst. 1 písm. i) ZOPK vyslovil Nejvyšší správní soud, že „nelze přijmout závěr, že k tomu, aby byl zásah škodlivý, musí nastat i takový škodlivý následek, který lze kvantifikovat. K tomu, aby byl zásah posouzen jako škodlivý, totiž postačuje závěr o ohrožení či oslabení funkcí významného krajinného prvku (srov. § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny) (...)“.
49. Soud nemůže přisvědčit ani námitce žalobkyně o biologickém hodnocení lokality v XB, které měl předložit pan O. H. Správní orgány jednoznačně konstatovaly, že rozsah a zpracování biologického hodnocení jsou zcela nedostatečné. Není přitom pravdou, že by se s jeho obsahem správní orgány nevypořádaly. Naopak ČIŽP konstatovala, že „dokument v žádném případě nemůže nahradit potřebná povolení a stanoviska příslušných dotčených orgánů a ani k tomu nijak nenavádí. Může sloužit toliko jako podklad pro stavebníka, či jeden z podkladů pro vydání příslušných povolení. Samotné hodnocení nemá parametry hodnocení dle § 67 odst. 1 ZOPK a neobsahuje ani dostatečně konkrétní doporučení týkajících se jak postupu prací, tak právních souvislostí či vhodných opatření na minimalizaci negativního vlivu záměru či naopak podporu biodiverzity apod. Jeho časová existence není navíc objektivně doložitelná, přičemž vzhledem k tomu že mělo být vyhotoveno pro společnost Cristina s.r.o. dne 2. 9. 2021, přestože tato si pozemky údajně pronajala až dne 7. 1. 2022, přičemž po celou následující dobu

ve věci prokazatelně jednala obviněná společnost, je nalézací správní orgán hodnotí jako nedůvěryhodný a účelově vytvořený důkaz“.

50. Žalobkyně tvrdí, že přestupku podle § 88 odst. 1 písm. i) ZOPK se nelze dopustit prostřednictvím třetího subjektu a iniciováním či kontrolou prací. K tomu soud uvádí, že je sice pravdou, že existují trestné činy nebo přestupky, jež jsou označovány jako tzv. vlastnoruční, u nichž skutková podstata předpokládá osobní jednání pachatele. Přestupek podle § 88 odst. 1 písm. i) ZOPK však podle soudu vlastnoručním deliktem není, naopak soud neshledává důvodu, proč by nemělo být možné provádět škodlivý zásah do významného krajinného prvku bez souhlasu orgánu ochrany přírody prostřednictvím jiného subjektu, jako tomu bylo v nyní projednávané věci. Žalobkyně ostatně ani tuto námitku blíže nerozvádí a neuvádí důvody, pro které by to nemělo být možné.
51. Namítá-li žalobkyně, že není možné, aby se jednoho a téhož přestupku dopustili dva samostatné, fakticky na sobě zcela nezávislé subjekty, uvádí k tomu soud, že k takovému závěru ostatně ani správní orgány nedospěly. Správní orgány totiž netvrdily, že se přestupku dopustily oba subjekty, nýbrž uzavřely, že pachatelem přestupku je žalobkyně, zatímco společnost Cristina s.r.o. jednala v daném případě jako účastník ve formě pomoci. V komentáři k § 88 ZOPK je přitom výslovně uvedeno, že *„Pro přestupky právnických osob a podnikajících fyzických osob PřesZ nezavádí trestnost organizátorství, návodu či pomoci ke spáchání přestupku (...).“* (DIENSTBIER, Filip. § 88 [Přestupky právnických a podnikajících fyzických osob]. In: VOMÁČKA, Vojtěch, KNOTEK, Jaroslav, KONEČNÁ, Michaela, HANÁK, Jakub, DIENSTBIER, Filip, PRŮCHOVÁ, Ivana. Zákon o ochraně přírody a krajiny. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 615, marg. č. 6.) S ohledem na to je tudíž vyloučené, aby byla za pomoc trestána také společnost Cristina s.r.o. coby pomocník, a soud znovu opakuje, že k tomu ani správní orgány nepřistoupily.
52. Namítá-li žalobkyně, že nelze dojít k závěru o naplnění skutkové podstaty přestupku zejména v otázce zavinění, uvádí k tomu soud, že odpovědnost právnických osob za přestupky není na rozdíl od přestupkové odpovědnosti fyzických osob založena na zavinění. To ostatně potvrzuje také komentářová literatura, dle níž *„Na rozdíl od odpovědnosti fyzické osoby za přestupek, jako odpovědnosti za zaviněné protiprávní jednání individuální konkrétní fyzické osoby, nelze právnické osobě, která odpovídá za přestupek, přičítat zavinění v tom smyslu, v jakém se hovoří o zavinění fyzické osoby, protože právnická osoba nemá vlastní (původní) poznání a vůli, a bez vůle též není viny (NSS 5 As 4/2005). Zavinění tak není obligatorním znakem skutkové podstaty přestupku právnické osoby (NSS 1 As 112/2010). K vyvození odpovědnosti právnické osoby za přestupek tedy postačuje samotný fakt porušení právní povinnosti uložené právnické osobě (...).“* (VETEŠNÍK, Pavel. § 20 [Právnická osoba jako pachatel]. In: JEMELKA, Luboš, VETEŠNÍK, Pavel. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 144, marg. č. 13.) Poukazuje-li žalobkyně na nenaplnění znaků objektivní stránky, zejména příčinné souvislosti, uvádí soud, že opakovaně potvrdil, že správní orgány uvedené znaky prokázaly a detailně ve svých rozhodnutích popsaly. Žalobkyně přitom opět ani v tomto případě nijak blíže nerozvádí, proč by uvedené znaky neměly být naplněny.
53. Žalobkyně dále odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 01. 2004, č. j. 7 A 156/2000-54, podle jehož právní věty lze pokutu dle § 88 odst. 1 písm. c) ZOPK *„uložit jen té osobě, u níž bude spolehlivě prokázáno, že se dopustila protiprávního jednání, tj. poškodila nebo zničila bez povolení dřevinu nebo skupinu dřevin. Pokud správní orgány neodstranily*

pochybnosti ohledně určení sankčně odpovědného subjektu, nelze pokutu bez dalšího uložit jen jednomu ze subjektů přicházejících v úvahu.“ Soud však tento odkaz nepovažuje za relevantní, neboť opakovaně v tomto rozsudku vysvětlil, že v daném případě neshledal pochybnosti ohledně určení sankčně odpovědného subjektu, nýbrž několikrát zdůraznil, že správní orgány jednoznačně a přesvědčivě odůvodnily závěr, že pachatelem, a tudíž sankčně odpovědným subjektem, je žalobkyně, nikoliv společnost Cristina s.r.o. V této souvislosti tak podle soudu také není na místě hovořit o aplikaci zásady *in dubio pro reo*.

54. Městský soud nepřisvědčil ani námitce o nezákonnosti uložené pokuty ve výši 200 000 Kč. Soud ověřil, že žalobkyně doposud nemá ve sbírce listin založenu žádnou účetní závěrku, ačkoliv byla do obchodního rejstříku zapsána již dne 2. 7. 2020. Namítá-li žalobkyně, že je pokuta likvidační, měla správním orgánům, potažmo soudu, předložit finanční, účetní či jiné dokumenty, ze kterých by bylo možné učinit si představu o jejích majetkových poměrech. Samotné tvrzení, že jde o pokutu likvidační, aniž by žalobkyně uvedla a blíže specifikovala, jaká je její ekonomická situace a proč by mělo být uhrazení pokuty ve výši 200 000 Kč likvidační, je zcela nedostatečné. Soud dodává, že ačkoliv v některých svých rozhodnutích ČIŽP a žalovaní za obdobná jednání uložili pokuty nižší, bylo tomu tak povětšinou v případech, kdy se přestupku dopustila podnikající fyzická osoba. V řadě rozhodnutí však správní orgány přistoupily k uložení pokut výrazně vyšších. V každém případě však byla uložena pokuta ve výši jedné pětiny maximální zákonné sazby, která je stanovena na jeden milion korun českých. Jak navíc dodala ČIŽP v prvostupňovém rozhodnutí, žalobkyně vlastní několik nemovitostí, jejichž hodnota nepochybně výši uložené pokuty mnohonásobně převyšuje. Soud tedy za daných okolností nemohl přisvědčit závěru, že se jedná o pokutu nepřiměřenou či dokonce likvidační.
55. Tvrdí-li žalobkyně, že ČIŽP kladla žalobkyni k tíži skutečnost, že pan P. D. je jednatelem dalších společností podnikajících v oblasti životního prostředí, uvádí k tomu soud ve shodě s žalovaným, že tato skutečnost nebyla žalobkyni kladena k tíži.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

56. Pro shora uvedené důvody dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
57. Výrok o nákladech řízení má oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. prosince 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.